

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., v právní věci **žalobců: a) A.G. Service, s.r.o.**, sídlem Chotešov 167, Vrbičany, IČ 47282550, zastoupeného JUDr. Romanem Andělem, advokátem, sídlem Washingtonova 25, Praha 1, **b) Ing. Libor Veselý**, místem podnikání Michalovice 74, IČ 16406532, zastoupeného Mgr. Radkem Chocholou, advokátem, Nad Rokoskou 10, Praha 8, proti **žalovanému: Český báňský úřad**, Kozí 4, Praha 1, **za účasti osob zúčastněných na řízení: KÁMEN Zbraslav, spol. s r.o.**, se sídlem Žitavského 1178, Praha, IČ 45798222, zastoupenou JUDr. Pavlem Sedláčkem, advokátem, se sídlem v Praze, Dlouhá 16, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.12.2011, č.j. SBS/34232/2011/ČBÚ-22,**

t a k t o :

- I.** Žaloba se ve vztahu k žalobci b) **o d m í t á .**
- II.** Žaloba se ve vztahu k žalobci a) **z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se řádně a včas podanou žalobou domáhali zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7.12.2011, č.j. SBS/34232/2011/ČBÚ-22, kterým bylo podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a) proti rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Mostě (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27.4.1995, č.j. 1395/95, o předchozím souhlasu k převodu dobývacích prostorů Dobkovičky a Litochovice ze sdružení žalobce a) a žalobce b) na organizaci ČEDIČ Dobkovičky, a.s. Důvodem pro zamítnutí odvolání byl závěr žalovaného, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nabylo právní moci již dne 20.5.1995 a odvolání žalobce ze dne 4.12.2006 je tak nepřipustné.

Žalobci uvedli, že privatizační smlouvou označenou jako kupní smlouva, uzavřenou

dne 15.1.1995, koupili do svého podílového spoluvlastnictví privatizovaný Kamenolom Dobkovičky, s.p. Na základě tehdy platného plánu otvírky, přípravy a dobývání ze dne 30.12.1992 bylo možno v dobývacích prostorech těžit. Pro případ, že by držitel dobývacích prostorů chtěl dobývací prostor převést, je k tomuto převodu nutná další procedura, která se řídí zákonem č. 44/1998 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (dále jen „horní zákon“). Ve smyslu ust. § 27 odst. 7 horního zákona podává žadatel o převod dobývacího prostoru žádost s tím, že příslušný báňský úřad vydává před tímto převodem tzv. předchozí souhlas. Toto řízení se zahajuje pouze na návrh. Okresní báňský úřad nemůže zahájit řízení o předchozím souhlasu k převodu dobývacího prostoru z vlastního podnětu. Dále žalobci namítli, že správní orgán prvního stupně nedrží originál smlouvy o převodu dobývacího prostoru, jako tento originál nedrží ani Čedič Dobkovičky a.s. v konkursu. Vzhledem k tomu, že se jedná o předchozí souhlas k převodu dobývacího prostoru je nutné příslušný báňský úřad požádat o tento předchozí souhlas dříve, než je smlouva o převodu dobývacího prostoru uzavřena. Nelze dodatečným předchozím souhlasem k převodu dobývacího prostoru absenci tohoto souhlasu k uzavření smlouvy o převodu dobývacího prostoru nikterak zhojit. Tento názor je uveden i v metodickém pokynu číslo 1/1998. Žalobci však nepodali návrh na vydání předchozího souhlasu k převodu dobývacího prostoru, nebyli osloveni správním orgánem I. stupně, aby se k takovému převodu vyjádřili. Se žalobcem a) nebylo jednáno jako s účastníkem předmětného správního řízení, ačkoliv jím zjevně je, protože napadené rozhodnutí, které bylo vydáno v předmětném správním řízení, se bezprostředně dotýká jeho práv k dobývacím prostorům, které získal na základě smlouvy o prodeji podniku ze dne 15.1.1995. Žalobcům nebylo doručeno rozhodnutí o předchozím souhlasu správního orgánu I. stupně. I kdyby byl podán řádný návrh na vydání předchozího souhlasu k převodu dobývacího prostoru, bylo by toto rozhodnutí nicotné, neboť bylo vydáno dne 27.4.1995, tedy 21 dnů po údajném uzavření smlouvy o převodu dobývacího prostoru. Ve smyslu ust. § 18 odst. 1 správního řádu není v kompetenci správního orgánu zahájit z vlastního podnětu řízení, jehož zahájení je výlučně v dispozici účastníka řízení. Je zcela zřejmé, že úmyslem třetí osoby bylo podvodným způsobem převést dobývací práva na společnost ČEDIČ Dobkovičky a.s. a tuto společnost pak následně jako úpadce zlikvidovat v konkursu. Správce konkursní podstaty pak již předem vybranému zájemci prodá za velmi nízkou, podhodnocenou cenu tyto dobývací prostory. Toto se i následně stalo. Rozhodnutí žalovaného je tak v rozporu s metodickým pokynem číslo 1/1998, ve které je uvedeno, že řízení, ve kterém je vydáván předchozí souhlas s převodem dobývacího prostoru na jinou organizaci ve smyslu ust. § 27 odst. 7 horního zákona je zahajováno na žádost převodce dobývacího prostoru, u kterého příslušný obvodní báňský úřad zkoumá, zda je oprávněn s dobývacím prostorem disponovat. Tento závěr lze dovodit i z ust. § 27 odst. 7 horního zákona. Je tedy zřejmé, že žalovaný v tomto konkrétním případě, v rozporu se zásadou dobré správy, postupoval v rozporu se svou dosavadní praxí a v rozporu se zásadou právní jistoty. Podle názoru žalobců nelze vůči žalobce a) převést dobývací prostor na nabyvatele vyvozovat ani ze smlouvy ze dne 6.4.1995, neboť tato smlouva je z důvodu absence předchozího souhlasu s převodem dobývacích prostor neplatná pro rozpor se zákonem. Navíc sám žalovaný potvrzuje, že tato smlouva nebyla podkladem pro vydání rozhodnutí o předchozím souhlasu. Žalovaný se zabýval aplikací jednotlivých ustanovení správního řádu, avšak odmítl aplikovat příslušná ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., správní řád (dále jen „starý správní řád“). Žalovaný nesprávně aplikoval ust. § 179 správního řádu, které stanoví, že řízení, která nebyla pravomocně skončena před účinností tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních předpisů. Je tak nepochybné, že právní moc prvostupňového rozhodnutí a lhůty k podání odvolání je nutné posoudit podle starého správního řádu. Rozhodnutí o předchozím souhlasu nebylo žalobci jako účastníku řízení nikdy oznámeno v souladu s ust. § 51 starého správního řádu. Ve spise správního orgánu I. stupně

není založen doklad o doručení napadeného rozhodnutí žalovanému a). Pokud nebylo dosud rozhodnutí o předchozím souhlasu ze dne 27.4.1995 oznámeno doručením, nemohla začít běžet ani patnáctidenní lhůta k podání odvolání. Lze tak konstatovat, že při neoznámení rozhodnutí je účastník oprávněn odvolání podat prakticky kdykoliv a poukaz správního orgánu I. stupně na skutečnost, že žalovaný a) o existenci rozhodnutí věděl, je zcela irelevantní. Sám žalovaný připouští, že jeho rozhodnutí o předchozím souhlasu nebylo žalobci a) nikdy doručeno. Při správné aplikaci starého správního řádu pak musí soud dojít k závěru, že takové rozhodnutí není dosud pravomocné a nebylo na základě něj možné platně převést předmětné dobývací prostory.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval dosavadní průběh řízení. Není pravdou tvrzení žalobce, že žadatelem o převod dobývacího prostoru musí být ze zákona převodce, tj. organizace, které byl dobývací prostor stanoven. Ve smlouvě o převodu dobývacích prostorů Litochovice a Dobkovičky bylo v bodě V. této smlouvy stanoveno, že ČEDIČ Dobkovičky, a.s. oznámí převod dobývacích prostorů správnímu orgánu I. stupně podle § 27 odst. 7 horního zákona. Rovněž není pravdou, že by řízení bylo zahájeno z podnětu správního orgánu I. stupně. Také Vrchní soud v Praze v odůvodnění svého rozhodnutí č.j. 7 A 26/99-44 dospěl k závěru, že dobývací prostory Dobkovičky a Litochovice byly řádně smluvně převedeny na ČEDIČ Dobkovičky a.s. Uvedený metodický pokyn číslo 1/1998 byl vydán téměř až po třech letech od vydání předmětného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný zdůraznil, že na obou předmětných dobývacích prostorech probíhá již desetiletí hornická činnost, tzn. těžba. Z vlastní povahy lomů a těžební činnosti je zřejmé, že žalobci museli vědět, že po převedení daných dobývacích prostorů na přejímající organizaci ČEDIČ Dobkovičky, a.s. bude těžit organizace podle plánu otvírky, přípravy a dobývání, který byl schválen právě rozhodnutím o povolení hornické činnosti z roku 1992. Tento plán obsahuje technickou a technologickou dokumentaci k provádění hornické činnosti, a tuto dokumentaci mohla organizace získat právě jen od žalobců na základě bodu II. citované smlouvy o převodu dobývacích prostorů. Z ust. § 27 odst. 7 horního zákona je zřejmé, že pro platný převod dobývacího prostoru musí být splněny tři podmínky, a to, že organizace jsou organizacemi ve smyslu § 5a horního zákona, dále, že je dán souhlas obvodního báňského úřadu a konečně, že se převod může uskutečnit jen na základě smlouvy uzavřené mezi držitelem dobývacího prostoru a nabyvatelem dobývacího prostoru. K převodu dobývacího prostoru dochází až právní mocí předchozího souhlasu obvodního báňského úřadu. Žalovaný dále upozornil, že žalobci po datu 15.1.1996 již nebyli držiteli oprávnění k dobývání. Převedení dobývacích prostorů na organizaci ČEDIČ Dobkovičky, a.s. nebyl zpochybňován v žádném z řady soudních řízení, jejichž předmětem byly předmětné dobývací prostory nebo pozemky, na nichž se dobývací prostory nacházejí. Statutární orgán žalobce a) pan Miloš Hojda projevil vůli k převodům předmětných dobývacích prostorů, a že skutečnosti, že tato osoba působila jako člen dozorcí rady organizace ČEDIČ Dobkovičky, a.s. je zřejmá účelovost současných kroků žalobce. Žalovaný konstatoval, že sice ve spisu vedeném správním orgánem I. stupně není založen doklad o doručení napadeného rozhodnutí žalobcům, toto je, však i otázkou sedmnáctiletého časového odstupu od převodu předmětných dobývacích prostorů a minimálně deseti soudních řízení, včetně zasílání spisové dokumentace mezi správním orgánem prvního stupně žalovaným a soudy. Přesto je možné konstatovat, že žalobce a) svou žádostí ze dne 5.3.1998 požádal o potvrzení evidence uvedených dobývacích prostorů. Správní orgán I. stupně tuto žádost vyřídil sdělením ze dne 12.3.1998, č.j. 857/98, které žalobci a) zaslal. Nejpozději od obdržení tohoto sdělení tedy žalobce a) musel o převodu dobývacích prostorů vědět. Dále žalovaný připsal ze dne 16.2.1999, č.j. 453/99, informoval právní zástupkyni žalobce a), že předchozí souhlas s převodem dobývacích prostorů byl vydán dne 27.4.1995 a

že toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 20.5.1995. Žalobce navíc uvedl předmětné rozhodnutí o předchozím souhlasu v žalobě k Vrchnímu soudu v Praze ze dne 15.3.1999. Dle názoru žalovaného nelze postupovat podle starého správního řádu, neboť odvolání bylo podáno až dne 6.11.2006, tedy za účinnosti správního řádu. Žalovaný postupoval v souladu s ust. § 179 správního řádu, což ostatně koresponduje s obecnou teoreticko-právní zásadou, že v řízení se postupuje dle procesní úpravy platné v okamžiku rozhodování. Tento názor je v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7.10.2010, sp.zn. 7 Ans 10/2010, kterým bylo rozhodnuto o žalobě proti nečinnosti žalovaného. Žalovaný má dále za to, že žalobce b) není aktivně legitimován k podání žaloby pro nevyčerpání opravných prostředků dle správního řádu.

V replice ze dne 10. 9. 2012 žalobce a) uvedl, že dlouhodobě existenci smlouvy ze dne 6. 4. 1995 popírá a tvrdí, že nikdy neexistovala. Skutečnosti, že jsou předmětné dobývací prostory příslušným obvodním báňským úřadem evidovány na ČEDIČ Dobkovičky, a.s. se žalobce a) dozvěděl až na základě svého dopisu ze dne 4.6.1997 adresovanému správnímu orgánu I. stupně, ve kterém brojl proti postupu tohoto správního orgánu I. stupně, jenž dne 5.5.1997 vydal předchozí souhlas s převodem předmětných dobývacích prostorů ze státního podniku Kamenolom Dobkovičky s.p. na společnost B+B Čedič s.r.o. Žalobce a) tedy navrhl, aby soud uložil žalovanému předložit originál smlouvy o převodu dobývacích prostorů ze dne 6.4.1995 s tím, aby se také vyjádřil, zda jeho evidence dobývacích prostorů obsahuje originály nabývacích titulů dobývacích prostor. Dále žalobce a) odkázal na tvrzení v žalobě, že souhlas obvodního báňského úřadu musí být vydán před uzavřením smlouvy o převodu dobývacího prostoru.

Na repliku žalobce a) reagoval žalovaný vyjádřením ze dne 2.10.2012, v níž upozornil, že žaloba je podána proti rozhodnutí žalovaného, nikoliv proti převodu dobývacích prostorů jako takovému. Z ust. § 27 odst. 7 horního zákona plyne, že pro udělení či neudělení předchozího souhlasu s převodem dobývacího prostoru není požadováno předložení uzavřené smlouvy o převodu dobývacího prostoru, natožpak ověřování její platnosti či neplatnosti. Tvrzení o platnosti či neplatnosti smlouvy o převodu dobývacích prostorů ze dne 6.4.1995 nemá žádný vztah k zákonnosti a věcné správnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Následně žalobce a) doplnil svoji repliku přípisem ze dne 15.11.2012, v níž setrvali na svých dosavadních stanoviscích, která dále rozvedli a uvedli, že nepochybně až do 16.1.1996 mohli vykonávat hornickou činnost na základě ust. § 15a zákona č. 92/1991 Sb. Případná ztráta oprávnění k hornické činnosti navíc rozhodně nemá za následek ztrátu dobývacích prostorů, neboť horní zákon se ztrátou oprávnění k hornické činnosti takový následek rozhodně automaticky nespojuje.

Osoba zúčastněná na řízení KÁMEN Zbraslav, spol. s r.o. k věci uvedla, že existence a platnost smlouvy o převodu dobývacích prostorů ze dne 6.4.1995 byla žalovaným dostatečně prokázána. Tento závěr potvrzuje rovněž samo jednání žalobce b), který jako člen představenstva společnosti ČEDIČ Dobkovičky, a.s. spolu s dalším členem představenstva této společnosti Ing. Josefem Kačírkem následně převedli dobývací prostory Smlouvou o prodeji části podniku ze dne 29.5.1997 na společnost PRO-KATEX a.s. Žalobce b) a Ing. Kačírek dále jménem společnosti ČEDIČ Dobkovičky, a.s. převedli dobývací prostory smlouvou ze dne 19. 5. 1998 na společnost TARMAC Severokámen a.s. Následně jednání žalobce b) a Ing. Kačírka, kteří zcela vědomě a účelově převedli dobývací prostory na další 2 subjekty ve své podstatě legalizovaly existenci a platnost smlouvy o převodu dobývacích prostorů ze dne 6.4.1995. Dále se ztotožnil se závěrem žalovaného, že smlouva o převodu dobývacích prostorů mezi žalobci a společností ČEDIČ Dobkovičky, a.s. byla uzavřena již dne 6.4.1995 a nabyla účinnosti dnem nabytí právní moci rozhodnutí správního orgánu I.

stupně o předchozím souhlasu k převodu těchto dobývacích prostorů, tedy dne 20.5.1995. Dále se ztotožnil i s použitím správního řádu a odmítnutím odvolání žalobce jako opožděného podle § 92 odst. 1 správního řádu. Závěrem navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

Soud se zabýval nejprve podmínkami řízení a mimo jiné i přípustností žaloby ve vztahu k oběma žalobcům. Ze správního spisu i ze žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí ze dne 27.4.1995, č.j. 1395/95, o předchozím souhlasu k převodu dobývacích prostorů Dobkovičky a Litochovice, podal pouze žalobce a), zatímco žalobce b) byl veden pouze jako další účastník řízení. Žalovaný tak žalobou napadeným rozhodnutím rozhodoval pouze o odvolání žalobce a).

V ustanovení § 5 s.ř.s., je výslovně uvedeno, že ochrany veřejných subjektivních práv se lze domáhat teprve po vyčerpání řádných opravných prostředků, pokud je právní úprava připouští. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 19.7.2007 č.j. 7 Afs 12/2007-110, www.nssoud.cz, podmíněnost vyčerpání opravných prostředků ve správním řízení před podáním žaloby ve správním soudnictví soudu je nutno vnímat jako provedení zásady subsidiarity soudního přezkumu a minimalizace zásahů soudů do správního řízení. To znamená, že účastník správního řízení musí zásadně vyčerpat všechny prostředky k ochraně svých práv, které má ve své procesní dispozici, a teprve po jejich marném vyčerpání se může domáhat soudní ochrany. Soudní přezkum správních rozhodnutí je totiž koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivních veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy.

Je nutno konstatovat, že z dokladů předložených žalovaným vyplývá, že žalobce b) nevyčerpal zákonem upravené opravné prostředky, kterým bylo v daném případě odvolání. Žalobce b) se nemůže domáhat žalobou soudního přezkumu správního rozhodnutí, pokud nebyly z jeho strany využity řádné opravné prostředky v rámci řízení před správními orgány. Takovou žalobu je nutné považovat za nepřipustnou a ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. ve spojení s ustanovením § 68 písm. a) s.ř.s. ji nelze soudem meritorně přezkoumat, nýbrž musí být odmítnuta. Proto rozhodl soud, jak je uvedeno ve výroku ad) I. tohoto rozsudku. O vrácení soudního poplatku nebylo rozhodováno, neboť žalobce b) při podání žaloby ani později svou poplatkovou povinnost nesplnil.

Na základě žaloby žalobce a) soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalobce a) a žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s.. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Následně soud přistoupil k meritornímu přezkumu věci a po zvážení skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba žalobce a) není důvodná.

Odvolání, o němž bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím, bylo posouzeno jako opožděné podle § 92 odst. 1 správního řádu, neboť odvoláním napadené rozhodnutí nabylo právní moci již dne 20.5.1995 a není tak proti němu možné podle § 73 odst. 1 správního řádu podat odvolání. Navíc dle žalovaného uplynuly všechny objektivní i subjektivní lhůty všech řádných i mimořádných opravných prostředků. Proti tomu žalobce a) tvrdil, že s ním nebylo v řízení jednáno jako s účastníkem řízení, rozhodnutí správního orgánu I. stupně mu nebylo doručeno a může tak podat odvolání, neboť mu lhůta k podání odvolání neuplynula.

Ze správního spisu soud zjistil, že společnost ČEDIČ Dobkovičky, a.s. doručila dne 21.4.1995 žádost správnímu orgánu I. stupně o předchozí souhlas k převodu dobývacích prostorů Dobkovičky a Litochovice. Dne 27.4.1995 byl správním orgánem I. stupně vydán pod č.j. 1395/95 předchozí souhlas k převodu uvedených dobývacích prostorů na společnost ČEDIČ Dobkovičky, a.s. Ve správním spise je založena doručka ze dne 4.5.1995, která svědčí o doručení předchozího souhlasu pouze společnosti ČEDIČ Dobkovičky, a.s., ani z referátu k uvedenému rozhodnutí není zřejmé, že by bylo toto rozhodnutí správním orgánem I. stupně doručováno ještě jinému subjektu. Vydání předchozího souhlasu bylo jediným úkonem, který správní orgán I. stupně učinil. Dne 21.7.1995 obdržel správní orgán I. stupně Smlouvu o převodu dobývacích prostorů ze dne 6.4.1995 mezi žalobci a) a b) jako předávajícími a společností ČEDIČ Dobkovičky, a.s., jako přejímajícími. Soud učinil dílčí skutkový závěr, že žalobci a) skutečně nebyl správním orgánem I. stupně uvedený předchozí souhlas doručován, ačkoliv je nepochybné, že v daném řízení byl žalobce a) účastníkem ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 starého správního řádu.

Podle § 51 odst. 1 starého správního řádu rozhodnutí se účastníkovi řízení oznamuje doručením písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí. Den doručení rozhodnutí je dnem jeho oznámení.

Soud tedy musel posoudit, jak tato vada řízení o předchozím souhlasu ovlivnila nabytí právní moci rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Otázka pominutí účastníka řízení při doručování rozhodnutí byla již opakovaně řešena nejen ve správním soudnictví. Soud považuje za důležité odkázat na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17.2.2009, 2 As 25/2007, www.nssoud.cz, ve kterém je uvedeno: „Z práva nelze dovodit, že účinky rozhodnutí vydaného veřejnou mocí (a tedy vznik subjektivních práv a povinností) mohou jen pouhým během času nastat vůči tomu, kdo v rozporu se zákonem nemohl vykonávat práva účastníka řízení, v němž takové rozhodnutí bylo vydáno, neznal obsah rozhodnutí, nemohl se procesu účastnit a nemohl se proti jeho vydání bránit prostředky, které mu procesní předpis umožňuje. Nelze dovodit ani to, že nesprávné vyznačení právní moci na rozhodnutí za situace, kdy některému účastníkovi rozhodnutí nebylo oznámeno, může mít pro takového účastníka fatální důsledky jen proto, že od nesprávného vyznačení právní moci uběhla dlouhá doba. A naopak: nelze na újmu ostatních účastníků řízení zvrátit právní moc rozhodnutí jen proto, že některému (opomenutému) účastníkovi nebylo rozhodnutí řádně formálně oznámeno (doručeno), jestliže přitom takový účastník obsah rozhodnutí znal buď fakticky (např. pošta vydala zásilku s rozhodnutím nesprávně sousedovi, rozhodnutí nebylo doručeno do vlastních rukou), nebo proto, že si takovou vědomost zjednal z jiného zdroje (např. od jiného účastníka řízení, který mu předal kopii rozhodnutí, s rozhodnutím se seznámil v jiné věci, nahlížením do spisu v pozdější době atd.). V takovém případě nastává fikce oznámení, a od ní se odvíjí běh lhůt stejně tak, jako by došlo k oznámení řádnému. K tomu je však zapotřebí, aby toto faktické „oznámení“ mělo pro opomenutého účastníka řízení zásadně stejnou informační hodnotu jako

oznámení řádně procesně učiněné; je přirozeně zapotřebí - neboť tu chybí obvyklý průkaz doručení (doručenka) - ustanovit okamžik faktického oznámení co nejspolehlivěji; v praxi pak zřejmě tak, že bude určen nejpozdější den, ve kterém opomenutý účastník nabyl potřebné vědomosti; pochybnost tu prospívá tomu, kdo byl opomenut.“

Z nálezu Ústavního soudu ze dne 22.2.2011, I. ÚS 2849/07, www.usoud.cz, mimo jiné vyplývá, že postačuje, aby se rozhodnutí dostalo do dispozice osoby, které mělo být doručováno, zvláště za situace, kdy následně proti tomuto rozhodnutí brojila opravnými prostředky. Jako důkazu doručení, tedy toho, že se rozhodnutí dostalo do sféry adresáta rozhodnutí, není třeba doručení, vyplývá-li doručení z jiných skutečností.

Žalovaný uvedl, že již z přípisu správního orgánu I. stupně ze dne 12.3.1998, č.j. 857/98, byl žalobce a) informován o vydání předchozího souhlasu. S tímto závěrem se soud neztotožňuje, neboť v tomto přípise je pouze uvedeno na koho jsou dobývací prostory Dobkovičky a Litochovice evidovány. Soud má za to, že musí být najisto postaveno, kdy byl žalobce podrobně seznámen s obsahem předchozího souhlasu ze dne 27.4.1995, č.j. 1395/95, tedy s tím, kdo ho vydal, na koho a jaké dobývací prostory mají být převedeny, jaké jsou podmínky převodu a platnost tohoto rozhodnutí. Tyto skutečnosti nevyplývají ani z přípisu žalovaného ze dne 16. 2. 1999, č.j. 453/99. I když sám žalobce a) ve svém vyjádření ze dne 10.9.2012 uvedl, že se o existenci předchozího souhlasu dozvěděl až na základě svého dopisu ze dne 4.6.1997, nelze ze správního spisu zjistit, kdy se do jeho dispozice dostalo toto rozhodnutí o předchozím souhlasu. Ve správním spise je však založena žaloba žalobců a) a b) k Vrchnímu soudu v Praze proti rozhodnutím žalovaného ze dne 16.2.1999, č.j. 453/99, č.j. 482/99, která je datována dne 15.3.1999. V přílohách této žaloby je uvedené rozhodnutí o předchozím souhlasu ze dne 27.4.1995, č.j. 1395/95. Nejpozději tedy dne 15.3.1999 měl žalobce a) ve své dispozici uvedené rozhodnutí a od tohoto dne lze počítat plynutí 15ti denní lhůty k podání odvolání podle § 54 odst. 2 starého správního řádu. Lhůta k podání odvolání žalobci a) marně uplynula dne 30.3.1999, neboť odvolání bylo podáno až v roce 2006. Z uvedeného je rovněž patrné, že řízení ve věci předchozího souhlasu s převodem dobývacích prostorů ze dne 27.4.1995 bylo pravomocně skončeno před nabytím účinnosti správního řádu, který nabyl účinnosti dne 1.1.2006. Žalovaný tedy správně při rozhodování o odvolání žalobce a) postupoval podle správního řádu a nikoliv podle starého správního řádu. Ostatně správní řád na věc aplikoval již i Nejvyšší správní soud, jak je patrné z jeho rozsudku ze dne 7.10.2010, 7 Ans 10/2010, kterým bylo rozhodováno o nečinnosti žalovaného ve věci.

Soud tedy závěrem konstatuje, že odvolání žalovaného a) bylo podáno opožděně a žalovaný tak postupoval správně, když odvolání zamítl podle § 92 odst. 1 správního řádu. Za této situace tak není prostor pro přezkum věcných námitek žalobce a) v soudním řízení správním.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad II. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. ve vztahu k žalobci a) zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad III. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce a) neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti

rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 3. února 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová